

[Socialministeren.]

indeks, må jeg jo svare, at det kan man ikke gøre bare ved at ændre tallene. Der skal en lang og indviklet beregning til for så stort et projekt som det, vi er inde i her. Selvfølgelig kan det gøres, men det tager altså sin tid, og den har vi ikke haft i dette tilfælde.

Når hr. Lembourn mener, at vi kan sammenligne os med andre lande, må jeg sige, at vi vel nok for Danmarks vedkommende heldigvis står i den situation, at vi på dette område er foran de andre lande, og at vi ikke ville kunne rejse til et andet land og dér se en tilsvarende institution. Forholdet er i øjeblikket det, at vi i børnebyen i Vangede — der er den nyeste, vi har — får mange besøgende fra hele verden, som kommer og siger, at det er det bedste, der findes, og sådan vil det også være for den institution, vi nu taler om, og for den på Fyn. I udlandet kan vi altså ikke finde et grundlag for en sammenligning. Vi kan derimod gå i dybden ud fra de muligheder, vi selv har, og det vil jeg gerne være med til.

Med hensyn til det andet spørgsmål, om den kunstneriske uddannelse, som hr. Lembourn og fru Gunhild Due var inde på, er jeg enig i, at det er et punkt, hvor man kan gøre en stor indsats, og hvor det falder naturligt at gøre det. Hvor går i grunden grænsen mellem kunst og leg? Det har da også vist sig på Lillemosegård og de andre steder, hvor sådanne prøver er foretaget og sat i system, at der er opnået ganske gunstige resultater. Hvis jeg må have lov til at reklamere, vil jeg opfordre til, at man går over i Ævnesvages Vels udsalgsbod herovre i Vester Voldgade og ser, hvilke kunstneriske produkter der er fremstillet på vore åndssvageinstitutioner. Det forekommer i hvert fald mig, men det er jo altid individuelt, hvad man må skønne om kunst, at være ganske fine resultater, der er nået. Og den, der har hørt Lillemosegårds rytmeorkester, vil også have fået en fornemmelse af den indre glæde hos dem, der udøver kunsten. Vi må også lægge vægt på, at man får dette frem i uddannelsen; det er noget, vi må satse på.

Fru Gunhild Due var inde på weekendopholdene, og jeg kan oplyse, at vi stadig udbygger muligheden for, at forældrene kan få en aflastning en weekend, og ved enhver

af de institutioner, vi bygger efterhånden, vil det være sådan, at forældre, der har et åndsvagt barn hjemme, kan komme på institutionen med det og få det passet og plejet i weekenden, mens de selv har den mulighed for udfoldelse, som de nu også engang skal have. Det vil alt sammen komme til at foregå i den harmoni, som vi mener vi kan nå frem til her.

Fru Grethe Philip var inde på spørgsmålet om elementbyggeriet. Jeg lægger ikke alene vægt på, at det er elementbyggeri, men også på, at det er et gennemtilrettelagt byggeri, for elementbyggeri i sig selv er ikke hurtigere end andet, hvis det ikke er fornuftigt tilrettelagt og har den rette byggetryk. Børnebyen i Vangede er bygget efter helt rationelle principper; den blev bygget på en sådan måde, at den blev afleveret lige nøjagtigt på det klokkeslæt, der nogle år før var lovet, og med en overskridelse på 10.000 kr., som skyldes et jordspørgsmål, der skulle rokeres med. Det var et meget fint resultat. Jeg mener, vi skal fortsætte ad den linje; men det forudsætter én ting, vil jeg gerne sige, og det er, at vi har bevillingerne, når vi begynder, og at vi ved, at vi kan arbejde rytmisk, transportbåndmæssigt i 2, 3, 3½ år, eller hvor lang tid det nu skal tage. Det er så op til bevillende myndigheder at give os den mulighed, for vi ødelægger totalt alt veltilrettelagt byggeri, hvis vi pludselig får stukket en kæp i hjulet og siger: nu må I i år ikke køre med mere end så og så meget. Så ryger al fortjenesten og alle vore chancer. Det er altså elementbyggeriet sammenholdt med den gode tilrettelæggelse, der er det aldeles afgørende.

Det er klart, at vi vil tænke på børnehaver ikke alene af sociale grunde, men også af praktiske, for det hører sammen med en personalepolitik i det tilfælde. Med hensyn til arbejdskraften kan jeg svare fru Inger-Lise Bech Hansen, at det er undersøgt for Næstveds vedkommende. Vi har mulighed for at skaffe den arbejdskraft, vi skal have, på stedet, og det må vi naturligvis i høj grad lægge vægt på.

Med disse ord takker jeg igen for meget villig modtagelse og vil bidrage til, at vi kan få alle spørgsmål belyst i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.